

حضرت عبدالبهاء می فرماید:

"و اما ضیافت نوزده روزه این را بسیار مواظبت نمایند و برقرار دارید زیرا سبب سرور و اتحاد و محبت احبای الهی است"

جایگاه و نقش ضیافت

قسمت روحانی

- ۱- مناجات شروع
- ۲- مناجات دوم
- ۳- دعای دسته جمعی
- ۴- نصوص مبارکه حضرت بهاءالله
- ۵- نصوص مبارکه حضرت عبدالبهاء

قسمت اداری

- ۶- قسمت هایی از توابع حضرت ولی مقدس امرالله
- ۷- قسمت هایی از پیام بیت العدل اعظم الهی مورخ ۲۷ آگست ۱۹۸۹ (اول)
- ۸- قسمت هایی از پیام بیت العدل اعظم الهی مورخ ۲۷ آگست ۱۹۸۹ (دوم)
- ۹- شور و مشورت
- ۱- اهمیت و نقش ضیافت نوزده روزه در زندگی فردی ما چیست؟
- ۲- با توجه به سیر تکاملی شکل و مفهوم ضیافت، امروزه نقش آن در جامعه سازی چیست؟
- ۱۰- برنامه نونهالان و نوجوانان

قسمت اجتماعی

- ۱۱- الفت و پذیرایی
- ۱۲- مناجات خاتمه

۴- نصوص مبارکه حضرت بهاءالله

حضرت بهاءالله در کتاب مستطاب اقدس می فرماید:

"قد رقم عیکم الضیافته فی کلّ شهر مرّه واحده ولو بالماء. انّ الله اراد ان یولّف بین القلوب ولو باسباب السمّوات و الارضین"

(بند پنجاه و هفتم کتاب مستطاب اقدس)

در این بیان مبارک امر به انعقاد ضیافت در هر ماه بیانی گشته است ولو پذیرایی تنها با آب باشد زیرا که خداوند اراده ایجاد الفت و محبت در میان قلوب را دارد به هر وسیله ای که میسر گردد

۵- نصوص مبارکه حضرت عبدالبهاء

حضرت عبدالبهاء در لوح جناب میرزا ابوالقاسم گلستانه می فرماید:

"مقصود از ضیافت الفت و محبت و تبّتل و تذکّر و ترویج مساعی خیریه است یعنی به ذکر الهی مشغول شوند و تلاوت آیات و مناجات نمایند و به اصلاح ما بین کوشند"

و در بیانی دیگر می فرماید:

"مجالس نوزده روزه را بسیار اهمیت دهید تا یاران الهی و اماء رحمان توجه به ملکوت نمایند و به ترتیل مناجات پردازند و طلب تایید کنند و منجذب به محبت یکدیگر گردند و بر تنزیه و تقدیس و تقوی و مقاومت نفس و هوی بیفزایند. از عالم عنصری مجرّد شوند و در احساسات روحانی مستغرق گردند"

(مستخرجاتی از آثار مبارکه درباره ضیافت نوزده روزه ص ۳)

۶- قسمت هایی از تواقیع حضرت ولی مقدس امرالله

حضرت ولی عزیز امرالله در کتاب *God Passes By* به ضیافت نوزده روزه به عنوان مشروع مهمّ خطیری که به تقویت و تشیید مبانی نظم اداری بهایی مدد فراوان می نماید، اشاره می فرمایند. هیکل مبارک تصریح می فرمایند که برنامه ضیافت شامل سه بخش روحانی، اداری و اجتماعی است.

همچنین در توقیع مورخ سی ام نوامبر ۱۹۳۶ خطاب به یکی از احباء می فرمایند:

راجع به جلسات ضیافات نوزده روزه هرچند قطعا و شدیدا الزامی نیست ولی یاران باید سعی نمایند که مرتبا در جلسات مزبور حضور بهم رسانند و این امر خصوصا از دو نقطه نظر است: اول این جلسات روح خدمت و دوستی را در جامعه افزایش داده و در ثانی فرصت بسیار مغتنم و مناسبی بدست یاران می دهد که کاملا راجع به امور امریه مذاکره و تعاطی افکار نمایند و موجبات و وسائل لازمه برای پیشرفت مستمر و مداوم فعالیت های امریه بدست آورند.

۲- مناجات شروع

هُوَاللّٰه

ای پروردگار این جمع محض محبت به این محفل آمدند و با کمال حبّ و وفاق حاضر شدند خدایا رویها را منور کن ارواح را به بشارت کبری مستبشر فرما چشم ها را به مشاهده آیات هدی روشن کن و گوشها را به استماع ندای اعلی ملتذ فرما پروردگارا خطا کاریم تو مغفرت کن گنه کاریم تو عفو فرما در پناه خود پناه ده نقصان را به غفران کامل کن این نفوس را از عالم اوهام برهان و به حقیقت دلالت بنما تا تحرّی حقیقت کنند از عالم ناسوت دور شوند و به عالم ملکوت نزدیک گردند از جهان ظلمانی به فضای نورانی در آیند از ظلمات امکان برهان و به انوار لامکان منور فرما مظاهر انوار کن و مطالع اثمار نما از غیر بیزار فرما و مطلع بر اسرار نما ای پروردگار تو آمرزگاری و دانا تو بخشنده ئی و توانا و تویی قادر و بینا .

هو الله

خداوندا آمرزگارا این مجمع را تأیید کن و توفیق بخش تا عالم را به نور اتحاد روشن نماید شرق و غرب را به پرتو محبت و نور اتفاق منور کند ای بخشنده مهربان دلها را به نفثات روح القدس زنده کن و رویها را مانند شمع افروخته نما تا جهان را نورانی کنند و نفوس را رحمانی نمایند توئی بخشنده توئی دهنده و توئی مهربان . ع ع

۷- قسمت هایی از پیام بیت العدل اعظم الهی مورخ ۲۷ آگست ۱۹۸۹

نظم جهانی حضرت بهاءالله جمیع واحدهای جامعه بشری را در بر می گیرد و جنبه های روحانی، اداری و اجتماعی زندگی را با یکدیگر تلفیق می بخشد و مجهودات متنوعه بشری را به سوی ایجاد تمدنی جدید هدایت می کند. ضیافت نوزده روزه حائز جمیع این جنبه ها در سطح پایه و اساس این جامعه است و تأسیسی است که در هر روستا و قصبه و شهری که اهل بهاء در آن سکونت دارند فعالیت دارد. مقصود از ضیافت نوزده روزه ترویج وحدت و تأمین پیشرفت و ایجاد فرح و سرور است.

این نکته جالب توجه است که تحول شکل و مفهوم ضیافت نوزده روزه متناسب با مراحل توسعه امر الهی بوده است. در قبال حکم حضرت بهاءالله در مراحل اولیه امرالله در ایران احبای الهی هر نوزده روز یکبار در خانه خود مهمانی ترتیب می دادند و ضمن پذیرائی از دوستان به تلاوت آیات و مذاکره در مسائل امری می پرداختند. به تدریج که جوامع بهائی رشد و توسعه یافتند حضرت عبدالبهاء جنبه روحانی و اجتماعی ضیافت نوزده روزه را مشخص فرموده و مورد تأکید قرار دادند. پس از تعمیم محافل روحانی محلی حضرت ولی امرالله قسمت اداری را به برنامه ضیافت نوزده روزه افزودند و آن را یکی از مؤسسات جامعه بهائی محسوب داشتند گوئی ضیافت نوزده روزه چون آهنگی دلنواز در سه مرحله به حد کمال رسیده است اما تحول و تکامل ضیافت نوزده روزه را فقط نباید جلوه تدریجی یک مؤسسه محسوب داشت زیرا اساس و زمینه ای وسیع تر هم مورد نظر است. ضیافت نوزده روزه را می توان ترکیبی بدیع از حالاتی دانست که حد کمال جریان تاریخی است و بالمال عناصر اولیه زندگانی جامعه بشری یعنی عبادت، جشن و شادی و سایر انواع مجالست و مؤانست را پس از طی زمانی طولانی به نحوی بدیع و جلیل در هم ادغام نموده است. ضیافت نوزده روزه حاکی از مرحله جدیدی از تکامل جلوه های حیات جامعه در این عصر نورانی است حضرت ولی امرالله ضیافت نوزده روزه را شالوده و اساس نظم بدیع جهانی معرفی فرموده اند.

ضيافت نوزده روزه فرصتی فراهم می آورد که پیامهای تشکیلات ملی و بین المللی به احباء ابلاغ شود و پیشنهادات و نظرات آنان به مقامات مزبور منتقل گردد. به این علت ضیافت نوزده روزه حلقه واسطه ایست که جامعه محلی را به نحوی خلاق و سازنده با هیکل نظم اداری بهائی مربوط می سازد. حتی اگر ضیافت را در محدوده همان محیط محلی در نظر آوریم باز هم سبب اعجاب و مسرت خاطر فراوان است. زیرا هر فرد بهائی را به جریانی گروهی مرتبط می سازد که سبب ایجاد و ابقاء حیات جامعه است. ضیافت نوزده روزه صحنه تجلی آزاد فکری در ریشه و پایه جامعه است. یعنی در سطحی واحد محفل روحانی محلی و اعضاء جامعه در یک اجتماع مشترک گرد هم می آیند و افراد آزادند تا افکار خود را به دیگران ارائه نمایند اعم از اینکه افکاری جدید باشد یا انتقاداتی مفید و مؤثر برای به وجود آوردن تمدنی مترقی. لذا می توان ملاحظه کرد که این مؤسسه ای که از کلیه آحاد و افراد جامعه تشکیل شده صرف نظر از اهمیت روحانی مشتمل بر جنبه های اجتماعی لازم برای تربیت نفوسی است که در آن شرکت می کنند تا هر کدام عضوی مسئول برای جامعه خود شوند. ضیافت نوزده روزه اساسش بر مهمان نوازی واقعی یعنی همراه با دوستی، محبت، احترام متقابل، خدمت و حسن معاشرت است. این نکته که پذیرائی و مهمان نوازی مایه و اساس چنین مؤسسه مهمی است رویه کاملاً جدیدی را در اداره امور جوامع بشری در جمیع مراحل و سطوح به وجود می آورد. رویه ای که نقشی بسیار حساس و حیاتی در تحقق اصل وحدت عالم انسانی دارد یعنی همان اصلی که مؤسسین این آئین نازنین جهت تأسیس آن صدمات و مشقات بی شمار تحمل فرمودند. در این جشن و ضیافت آسمانی است که اساس تحقق یافتن چنین واقعیت بی سابقه ای نهاده می شود.

هُوَ الْإِبْهِي

ای پروردگار توانا این بندگان نا توانت را از قیود هستی آزادی بخش و از دام خود پرستی رهائی ده جمیع ما را در پناه عنایت منزل و مأوی ده و کلّ ما را در کُهِفِ حَفْظ و حِرَاسَت و انْقِطَاع و حَرِيَّت از شئون نفس و هوی نجات بخش تا جمیع مَتَّفِق و مَتَّحِد شده در ظلّ خیمه یک رنگ تو آئیم و از صراط گذشته در جنت ابهی وحدت اصلیّه داخل گردیم اِنکَ اَنْتَ الْکَرِيْم اِنکَ اَنْتَ الرَّحِيْم لا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ الْقَوِي الْقَدِيْر . ع ع